

D. B. PECK

**ŽIVOT
ANEB
NA KONCI
STEJNĚ VŠICHNI
UMŘOU**

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Hrobníkovi na lopatu

Epilog 1/2

„Slyšel jste to už?“ promnul jsem si oči, ale nedokázal jsem pochopit, co po mně ten hlas v telefonu chce. Byl mi povědomý, ale zrovna mě vytrhl z hlubokého spánku a já pomalu nevěděl, jak se jmenuji.

„NE,“ obořil jsem se na něj. Co po mně kdo v tuhle denní dobu mohl chtít? Byl jsem naštvaný. Musel to poznat z mého hlasu.

Zamžoural jsem na budík, který neměl zvonit ještě několik hodin. Za tohle mi platí málo.

„Ale určitě jo. O té nehodě už ví každý a očividně vědí i o našem hřbitově. Za dva dny budou pohřby, tak začni kopat,“ nechutně natěšený hlas mi prozradil, kdo volá. Jen jeden člověk dokáže být nadšený z nehody, ať už se stalo cokoliv.

„Ted?“ Ještě chvíli a doopravdy vstanu z postele, najdu si ho a nakopu mu ten jeho rozmazlený zadek. Za jeho nebožky matky jsem tohle zažívat nemusel. Nikdy by mě nebudila uprostřed noci kvůli něčemu, co vydrží do rána.

Musím jí na hrob donést květiny. Bůh ví, že to její syn neudělá.

„Samozřejmě že ne teď, ale je potřeba tří děr za dva dny a číslo zatím není finální.“

„Co prosím?!“ zařval jsem do telefonu. To snad nemůže myslet vážně. Už nejsem nejmladší. To byl důvod, proč jsem přešel na tenhle tichý malý hřbitov, kde jsem měl minimum práce po celý rok. Byl tak drahý, že si tu nikdo obyčejný místo nekoupil.

Jeho nebožka matka mi nabízela bagřík, ale já ho naivně odmítl právě kvůli tomu, jak málo jsem tu měl práce. Teď jsem toho litoval.

„Ano, slyšel jste dobře a možná jich bude ještě víc. Představte si, jak skvělé to bude, mít tu takhle medializovaný pohřeb. Už jsem jim poslal náš ceník, nabídku náhrobků, soch, údržby...,“ vypadalo to, že by chtěl mluvit dál, ale já už na něj neměl náladu. Skončil jsem hovor a hodil telefonem přes místnost. Co nejdál ode mě. Trefil jsem se přímo na gauč, což jen svědčilo o tom, jak často mě tenhle idiot vytácel.

Zdál se mi tak hezký sen, škoda že ho přetrhnul v tom nejlepším.

Lidé jako on by neměli existovat. Na tom bych se s jeho matkou shodl, kdybych ji před třemi lety nezakopal jako každého jiného.

Tolik lidí, to bylo hrozné.

Nikdy jsem neměl morbidní potěšení z téhle práce jako pan synátor, ale dokud to byl nějaký starý člověk nebo třeba někdo těžce nemocný, nevadilo mi to. Byl jsem za ně svým způsobem rád. Představoval jsem si ty roky, co tu strávili, a ať už byly zlé, nebo dobré, zasloužili si po nich odpočinek.

Ale při pohřbech, jako bude tenhle, mi bývalo úzko. Nevím, co se stalo, ale určitě tam nezemřeli jen stařečci. Při mém štěstí to budou samé děti. Těm by rodiče byli ochotni zaplatit takhle hezké místo pro poslední odpočinek.

Roztáhl jsem závěsy a nebyl vůbec nadšený z toho, že už svítá. Za hodinu budu muset otevřít brány a hlídkovat, aby sem nepřišli nějakí holomci, co by mé nebožtíky rušili při spánku.

Jednou jsme tu takové měli. Zpustošili dost hrobů na to, abych je pak dva týdny opravoval. Nechápu, jak to může někdo udělat. Nemít žádnou úctu ke smrti. Chápu, těm mrtvým to je

jedno, jestli jejich hrob vypadá tak nebo onak, ale hroby nejsou jen pro mrtvé. Jsou pro všechny, kteří tu po nich zůstali. Vidí v něm své zesnulé blízké a jsou šťastnější, když jejich místo odpočinku vypadá hezky.

Oblékl jsem si bundu přes pyžamo a vyšel ven. Miloval jsem hřbitov takhle po ránu. Hlavně v létě, přesně jako teď. Bylo tu ticho. Přes vysoké zdi se sem nedostávaly zvuky města, které se nacházelo jen pár kroků za nimi, tak jsem si mohl užívat zpěv ptáků a teplé paprsky slunce.

Po ránu jako by žádná smrt neexistovala.

Zamkl jsem za sebou svoji malou chatu a spěchal do trafiky. Byla tu jen jedna, která měla otevřeno takhle brzy, protože kolem chodila hromada dělnášů.

V nějakém plátku se o tom dozvím víc. Potřeboval jsem se na to připravit.

Spěchal jsem přes úhledný hřbitov, o který jsem se staral tak dobře, že by mohl být nafocen do časopisu. Žádný kámen nebyl obrostlý mechem a tráva nikde nepřerůstala přes vymezené hranice. Nabubřelý synátor by řekl, že to je důvod, proč jsme tak drazí. Já bych mu oponoval, že to je kvůli jeho chamtivosti. O hroby jsem se tak staral, protože mě to bavilo, ne protože mě tak dobře platil.

Přes cestu mi přeletěl špaček a usadil se na jeden z náhrobních kamenů. Chvilí jsem se kochal podle mě nejméně doceněným ptákem našeho kraje, ale když jsem si vzpomněl, proč jsem vlastně lezl z postele tak brzy, donutil jsem se odtrhnout od něj pohled.

Zvonek nad dveřmi upozornil na můj příchod.

„Ahoj, Dášo. Potřebuju něco, kde se píše o té hromadné nehodě, o těch třech lidech.“ Víc informací jsem neměl. Živě jsem si dokázal představit ty nápisy, které mě v novinách čekaly. *Autobus*

shořel i s turisty na palubě nebo Maniak vystřílel školu. Kde jinak by mohlo zemřít tolik lidí najednou?

„Hochu, těch bylo daleko víc,“ zasmála se, jako kdyby to byla vtipná novina. „Víš, že by bylo snazší, kdyby sis pořídil telefon, ze kterého se můžeš připojit na internet?“

Pokaždé když jsme se viděli, tak si ze mě tahle osmdesátiletá stařenka dělala srandu. Říkala, že se chovám, jako bych byl starší než ona, ale já si za svým přesvědčením stál.

Četl jsem hromadu článků o tom, jak jsou škodlivé. Novodobé telefony vydávají nějaké záření, které narušuje člověka, a nic takového jsem nepotřeboval.

Měl jsem už mikrovlnku, a pokud mám umřít zářením, tak ať se u toho alespoň dobře najím.

„Tohle s tebou už znovu probírat nebudu,“ usadil jsem ji. Znala můj názor až moc dobře, tak jsem nechápal ty její každodenní tirády.

„Zbyňďo, koukni se támhle do regálu. Píší o tom snad každý noviny hned na titulce. Hrozné neštěstí. Divím se, jak rychle to dostali do tisku, i když online jsem si o tom četla už včera,“ ukázala na regál hned vedle sušenek a pak obrátila svou pozornost zpět k velkému telefonu, který musela držet obouruč.

Protočil jsem oči. Vždyť to nemohlo být praktické.

Vytáhl jsem ty noviny, které vypadaly nejseriózněji, a skutečně jsem nemusel listovat, bylo to hned přede mnou.

VRAŽDA, NEBO NEŠŤASTNÁ NÁHODA?

Silný úvod. Stačilo mi přečíst si těch pár slov a mráz mi běhal po zádech.

Tenhle druh smrti jsem měl rád ze všeho nejméně. Nechápal jsem ho a nikdy ho asi nepochopím.

Četl jsem, že neznají pravý důvod, proč se ten výtah zřítíl, ale že zatím vyslyšají svědky.

Oběti bylo doopravdy daleko víc a spousta dalších bojovala o život v nemocnici.

Každý plátek měl svou verzi příběhu a za chvíli mi došlo, že nikdo neví, co se doopravdy stalo. Jediná věc byla jasná. Spadl výtah, a ne každý se z trosk dostal živý.

Nejspíš budu muset kopat jámy bez toho, abych věděl, co se jim stalo. Možná uslyším něco na pohřbech, lidé v takových chvílích bývají sdílní. Vzpomínají, litují pošramocených vztahů a potřebují ulevit svému svědomí.

„Budeš si něco kupovat, nebo jenom okouníš? Víš, že takový okouny já ráda nemám.“

„Já vím, Dášo. Jedny červený,“ vrátil jsem vše zpět do stojanu a promýšlel, jak tohle udělám. Pět za dva dny nedám.

„Červený co... jablka, melouny,“ snažila se být vtipná. Stejně jako každý den jsem se neusmál. Zábavné to přišlo jen jí.

„Chodím sem už tolik let. Víím, že víš, o čem mluvím,“ odsekl jsem. Dneska mě lidé vytáčeli víc než běžně.

„Vím, ale to postrádá veškerou zábavu,“ ušklíbla se na mě, div jí nevypadla protéza z pusy, a já musel odvrátit zrak.

Ať už si myslela, že vypadá jakkoliv, nevypadala tak minimálně třicet let.

Hodil jsem jí peníze na pultík.

V hlavě jsem pořád omílal to, že nestíhám, a to jsem se teprve probudil. Moje největší noční můra byla, že lidé přijdou s nebožtíkem a budou ho prostě muset položit na zem, protože díra ještě nebude.

„Tondo?“ vytočil jsem svého bráchu. Pokud si pamatuji dobře, měl by mít kluka, který je ve věku, kdy už uzvedne lopatu, a rád by si přivydělal.

„Co po mně chceš tak brzy ráno? Jsme teprve u snídane,“ nezněl moc nadšeně. Jeho hlas měl poměrně blízko k tónu, který jsem použil na svého šéfa dnes ráno. Nebo spíš v noci.

„Potřebuju tvýho kluka. Máme tu velký pohřeb a celý den musím kopat. Dostane zapláceno i najíst. Jde do toho?“ zeptal jsem se ho, abych neprohloubil jeho podráždění.

„Počkej,“ zakryl mikrofon, ale stejně bylo slyšet, jak mu vše tlumočí. „Jo. Kdy má přijít?“

„Hned jak se nají.“

Bez rozloučení jsme to položili.

Takhle jsme si telefonovali vždy.

Oba dva jsme byli zastánci konverzací naživo.

Možná to bylo tátovou averzí k technologiím. Pevnou linku jsme ho donutili pořídit si, až když už jsme odcházeli z domu, takže vůbec nebyla potřeba.

Ten telefon u nich ležel na stejném místě, na které jsme ho položili, dokud naši neumřeli. Zažil možná tak jeden nebo dva pořádné hovory a tím jeho kariéra skončila.

Kéž bych měl taky tak málo práce jako ten telefon. Na rozdíl od zbytku společnosti jsem nikdy neměl touhu vydělávat peníze. Mým cílem vždy bylo pracovat co nejméně.

Když jsem se ucházel o tohle místo, přesvědčovali mě, že klidnější práci člověk najde stěží. Záhy se ale ukázalo, že lidé umírají pořád a že moc volného času nemám, tak jsem se pozorování ptáků skoro nevěnoval. To bylo něco, co mě doopravdy bavilo. Bylo to, na rozdíl od všeho života okolo, klidné.

Obsah

Hrobníkovi na lopatu — Epilog 1/2.....	7
Proč — Šarlota	13
Chvilku klidu — Anna.....	21
Krutý svět — Bernard.....	31
Chudás — Marie.....	48
Nový směr — Šarlota	61
Skleněný hrad — Bernard.....	69
Výlet — Anna	78
Přetvářka — Marie	90
Bambi — Šarlota.....	100
Hra začíná — Bernard.....	113
Nedorozumění — Šarlota.....	127
Staré známosti — Anna	135
Obálková láska — Marie.....	146
Podmínky — Bernard.....	159
Místo všech mých poprvé — Anna	172
Všechno na hovno — Šarlota	193
Stvrzení — Bernard.....	199
Sen — Anna	211
Dovolená — Marie	219
Návrat do reality — Anna.....	226
První dojem — Marie	235
Prsten — Bernard	237
Poslední sbohem — Šarlota.....	239
Můj den — Anna	244
O patro výš — Bernard.....	254
Svatební přípravy — Marie.....	261
Její den — Šarlota	282
Konečně ticho — Epilog 2/2.....	291

D. B. PECK

ŽIVOT ANEB NA KONCI STEJNĚ VŠICHNI UMŘOU

Obálku vytvořil Lukáš Tuma.

Redakce Zuzana Kotrmanová.

Jazyková korektura Eva Brucknerová.

Vydalo Nakladatelství Epocha s. r. o.,

Kapra 12, 110 00 Praha 1, jako svou 1033. publikaci.

První vydání, 304 stran.

Sazbu provedl Jaroslav Uhlíř.

Vytiskl Finidr, s. r. o.

#epochalnibeletrie

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Knihy **Nakladatelství Epocha** můžete zakoupit
u svého knihkupce nebo si je lze objednat s 25% slevou přímo u nás:
v e-shopu na adrese: **www.epocha.cz**,
e-mailem na adrese: **objednavky@epocha.cz**,
písemně na adrese: **Kapra 12/40, 110 00 Praha 1 – Staré Město**,
nebo telefonicky na čísle: **737 195 997**.